

HØJESTERETS DOM

afsagt fredag den 22. april 2022

Sag BS-27829/2021-HJR
(1. afdeling)

Københavns Kommune
(advokat Erik Wendelboe Christiansen)

mod

FOF København
(advokat Dan Terkildsen)

Biintervenient til støtte for Københavns Kommune:
Kommunernes Landsforening
(advokat Erik Wendelboe Christiansen)

I tidligere instanser er afsagt dom af Københavns Byret den 8. marts 2019 (BS 14A-3454/2017) og af Østre Landsrets 4. afdeling den 11. december 2020 (BS-17113/2019-OLR).

I pådømmelsen har deltaget fem dommere: Henrik Waaben, Lars Hjortnæs, Jan Schans Christensen, Kurt Rasmussen og Søren Højgaard Mørup.

Påstande

Parterne har gentaget deres påstande.

Supplerende anbringender

Københavns Kommune har supplerende anført navnlig, at § 23 A i lov om kommunal ejendomsskat omfatter indstævntes aktiviteter. Indstævnte sælger ydelser af samme art til samme priser som virksomheder, der sigter mod at opnå overskud til udlodning til en ejerkreds, herunder yogacentret i lokalerne lige oven over indstævntes. Efter Indenrigsministeriets cirkulære nr. 80 af 31. marts

1962 om dækningsafgiftspligtige ejendomme omfatter afgiftspligten også ejendomme, der ikke anvendes erhvervmæssigt, men til f.eks. foreningskontorer.

Det forhold, at indstævnte anvender lokalerne i regi af en forening, som efter folkeoplysningsloven defineres som ikke-kommerciel, kan ikke begrunde fritagelse for betaling af dækningsafgift, ligesom det er uden betydning, at indstævnte i forhold til anden lovgivning er anset for at være ikke-kommerciel (UfR 2018.516 H).

FOF København har supplerende anført navnlig, at lejemålet ikke anvendes erhvervmæssigt, og at FOF Københavns formål ikke er af erhvervmæssig karakter. FOF København kan allerede derfor ikke sidestilles med de i § 23 A i lov om kommunal ejendomsskat oplyste formål, der beskriver kommercielle virksomheder. Det er fastslået i UfR 2018.516 H, at FOF København ikke driver erhvervmæssig aktivitet.

Folkeoplysningsloven indeholder et udtrykkeligt forbud mod, at folkeoplysende foreninger oprettes eller drives i kommercielt øjemed. Hertil kommer, at FOF København modtager støtte og dermed ikke fungerer på almindelige markedsvilkår. Der udloddes ikke overskud til ejerkredsen. De ikke-forbrugte tilskud tilbageføres til kommunerne eller overføres til det efterfølgende års undervisning.

Hvis anvendelsen i princippet kan være omfattet af § 23 A, selv om FOF København ikke drives i kommercielt øjemed, kan landsrettens konkrete vurdering, hvorefter FOF Københavns aktiviteter ikke påfører Københavns Kommune nævneværdige udgifter, lægges til grund.

Højesterets begrundelse og resultat

FOF København indgik den 8. september 2015 aftale om leje af lokaler på ca. 190 m² i en ejendom i Teglgårdsstræde i København. Som en del af lejen skal FOF København betale dækningsafgift, hvis lokalerne anvendes til dækningsafgiftspligtig virksomhed. FOF København har hovedsageligt anvendt lokalerne til yogahold.

Sagens hovedspørgsmål er, om Københavns Kommune har hjemmel til at opkræve dækningsafgift vedrørende lokalerne. I anden række rejser sagen spørgsmålet, om Københavns Kommune har foretaget en uvarslet praksisændring, og om kommunen som følge heraf har været afskåret fra at opkræve dækningsafgift vedrørende lokalerne. Endelig er det spørgsmålet, om sagen skal hjemvises til fornyet behandling i Københavns Kommune.

Efter § 23 A, stk. 1, 1. pkt., i lov om kommunal ejendomsskat kan kommunalbestyrelsen opkræve dækningsafgift som bidrag til de udgifter, ejendomme, der anvendes til kontor, forretning, hotel, fabrik, værksted og lignende øjemed,

medfører for kommunen. Det fremgår af forarbejderne, at afgiften skal bidrage til at dække kommunens udgifter til bl.a. veje og gader, herunder til disses vedligeholdelse, renholdelse og belysning, og brandvæsen.

FOF København har ikke benyttet lokalerne til de former for anvendelse, som udtrykkeligt er nævnt i § 23 A. Spørgsmålet er herefter, om FOF Københavns anvendelse af lokalerne er sket i et "lignende øjemed".

Højesteret finder, at der ud fra en formålsfortolkning navnlig må lægges vægt på, om anvendelsen generelt må antages at påføre kommunen udgifter af den art, som § 23 A har til formål at bidrage til at dække. Det er efter Højesterets opfattelse ikke afgørende, om der er tale om kommerciel virksomhed. Efter forarbejderne og lang og fast praksis er landbrugs- og skovbrugsejendomme samt visse andre ejendomme undtaget fra dækningsafgiften.

Højesteret finder, at anvendelse af lokaler til yogahold, der udbydes til offentligheden, må antages at påføre den pågældende kommune udgifter af den art, som kommunen er berettiget til at kræve bidrag til gennem afgift efter § 23 A. Det er uden betydning, om anvendelsen af lokalerne til yogahold kan karakteriseres som undervisning, og om yogaaktiviteterne er omfattet af folkeoplysningsloven.

Højesteret finder herefter, at FOF Københavns anvendelse af lokalerne til yogahold skete i et "lignende øjemed". Københavns Kommune var derfor berettiget til at opkræve dækningsafgift af FOF København for anvendelsen af lokalerne.

Københavns Kommune kan ikke anses for at have ændret praksis, idet det ikke er godtgjort, at kommunen i andre tilfælde har anset anvendelse af lokaler til yogahold for at være undtaget fra § 23 A i lov om kommunal ejendomsskat.

Der er herefter ikke grundlag for at hjemvise sagen.

I sagsomkostninger for byret, landsret og Højesteret skal FOF København betale 110.080 kr. til Københavns Kommune, heraf er 100.000 kr. til dækning af advokatudgift og 10.080 kr. til dækning af retsafgift for landsretten og Højesteret.

THI KENDES FOR RET:

Københavns Kommune frifindes.

I sagsomkostninger for byret, landsret og Højesteret skal FOF København betale 110.080 kr. til Københavns Kommune.

De idømte sagsomkostningsbeløb skal betales inden 14 dage efter denne højesteretsdoms afsigelse.

Sagsomkostningsbeløbene forrentes efter rentelovens § 8 a.